

[Steenholdt]

lokkemad, men det undrer mig i høj grad, at hr. Finn Lynge ikke havde en saglig forklaring på fænomenet. Det stigende tilskud fra regionalfondens har en ganske naturlig og saglig forklaring, nemlig den, at Danmark har en bestemt kvota på, så vidt jeg ved, 1,2 pct. af regionalfondens midler, og da regionalfondens midler fra 1975 til 1979 er steget fra 2,2 til 6,6 mia kr., er tilskuddene til Grønland således steget ganske automatisk.

At hr. Finn Lynge ikke kom frem med denne saglige forklaring og kun kunne se det stigende tilskud fra regionalfondens som lokkemad, betragter jeg som både hæmningsløst og usagligt.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Jeg vil gerne tage udgangspunkt i statsministerens åbningstale, hvor han så smukt talte om de unges beskæftigelses- og uddannelsesproblemer. Han fremførte nødvendigheden at, at alle unge tilbydes enten en uddannelse, der kan placere dem på arbejdsmarkedet, eller et varigt job. Men ser man på den skriftlige del af redegørelsen, så er det meget pauvert med konkrete tiltag, der kan fremme en sådan politik.

Helt galt bliver det, hvis man ser på finansministeriets redegørelse om udmøntningen af budgetregulerings poster på finanslovsforslaget. Her er en opgørelse over de 150 mill. kr., der skal spares på undervisningsministeriets konto. Der skal spares på videreuddannelse af folkeskolelærere. Der skal spares på fritidsundervisning. Klassekvotienten for studenterkursus skal sættes op. Der skal ske reduktion i optagelsen på lærerseminarier, i tilgangen til lægeuddannelsen og til biologi. Der skal være midlertidigt ansættelsesstop ved de videregående uddannelser, og der er mange andre ting, hvor der også skal spares inden for uddannelsessektoren.

Alle disse besparelser skulle være med til at redde landets økonomi, men hvad er konsekvensen? Arbejdsløshedstallet stiger, for lærere og elever bliver udelukket fra uddannelsessystemet, og disse mennesker henvises til arbejdsløshedskasserne. Lærerne går naturligvis ned i indtjening, og staten får dermed et reduceret budget. En stor del af denne nedgang betyder tab for staten i form af færre skatteindtægter og i form af mistet moms. For de studerendes vedkommende

derimod vil det i de fleste tilfælde betyde en højere indtægt og en deraf følgende større udgift for staten.

Alt i alt tror jeg af disse grunde, at man skal have et meget indsnævret synsfelt for at få øje på de besparelser, der skulle ligge i denne forringelse af uddannelsessystemet. Vi har i disse dage set eksempler på, at hvad man troede var en milliardbesparelse, viser sig at være en reel besparelse på 200 mill. kr. Jeg tænker her på løn til EFG-eleverne i basisåret. På lignende måde er jeg bange for, at de forringelser, man nu påtænker i uddannelserne, vil vise sig at være store forringelser uden egentlige besparelser eller i hvert fald med meget små besparelser.

Begrundelsen for de såkaldte besparelser skulle være hensynet til betalingsbalancen, men hvad er det, vi altid taler om som vores største kilde til eksport? Er det ikke en veluddannet arbejdskraft? Roser vi os ikke af vores store ressourcer med hensyn til know-how? Er det ikke netop nu, vi har råd til at uddanne vores arbejdskraft, nu hvor det ikke er så dyrt, netop fordi vi ikke skal trække folk væk fra produktionen for at uddanne dem? I stedet for at folk går uvirksomme, er det så ikke bedre, at de går og dygtiggør sig, så vi kan vedligeholde vores højt uddannede arbejdskraft?

Vi vedtog lige før sommerferien et beslutningsforslag om ungdomsuddannelserne. En af de vægtigste grunde for SF til at stemme for dette forslag var målsætningen om, at alle unge skulle sikres en ungdomsuddannelse. Var det forgæves? Er det meningen, at de unge skal gå gennem gymnasiet for derefter at finde ud af, at her holder de gyldne løfter op? Betød det ingenting, da undervisningsministeren den 15. januar sagde:

»Jeg finder, at det er vigtigt, at der i en periode med knaphed på beskæftigelse ikke tilsvarende bør være knaphed på tilbud om undervisning og uddannelse.«

Undervisningsministeren ville også gerne minde om fritidsundervisningen som et positivt tilbud til børn og unge, men også her skal der nu skæres ned. Betyder det ikke noget, hvad man siger, eller er situationen så forandret siden januar eller siden beslutningsforslaget lige før sommerferien?

Jeg vil gerne afslutningsvis spørge, om der er foretaget beregninger af de besparelser, der skal ske inden for uddannelsessektoren, og